

Sygnatura akt II K 716/13

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 września 2013 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Jarosław Staszkiwicz

Protokolant: Anna Walter

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 3 IX 2013 roku sprawy

Ł. W.,

syna R. i U. z d. S.,

urodzonego w dniu (...) w K.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 1 maja 2013 roku o godz. 0:20 w S. woj. (...) na ul. (...) kierował na drodze publicznej rowerem, znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,62 mg/l stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 2 k.k.

I. oskarżonego Ł. W. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, to jest występku z art. 178a § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 178a § 2 k.k., wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k., wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata;

III. na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k., zobowiązuje oskarżonego w okresie próby do powstrzymania się od nadużywania alkoholu;

IV. na podstawie art. 42 § 2 k.k., orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia rowerów na okres 2 (dwóch) lat;

V. na podstawie art. 627 k.p.k., zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania, w tym, na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 VI 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, wymierza mu 60 złotych opłaty.

UZASADNIENIE

W dniu 30 kwietnia 2013 roku wieczorem Ł. W. pił piwo. Następnie, po północy, wszedł na rower i jechał nim po ulicy (...) w S.. Około godziny 0:20 w dniu 1 maja 2013 roku został tam zatrzymany do kontroli drogowej. Miał wówczas 0,62 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu.

(dowód: wyjaśnienia Ł. W. k. 13-16,

zeznania M. R. k. 20,

notatka urzędowa k. 1,

protokół badania trzeźwości k. 2)

Ł. W. był dotąd dwukrotnie karany za przestępstwa.

(dowód: dane o karalności k. 5,

odpisy wyroków k. 18-19)

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił wówczas, iż wieczorem wypił kilka piw, po czym rowerem jechał do sklepu po papierosy. Przejechał około 300 metrów, gdy został zatrzymany przez funkcjonariuszy Policji.

Wyjaśnienia oskarżonego uznano za wiarygodne. Jego przyznanie, iż przed kontrolą trzeźwości pił alkohol znajduje potwierdzenie w zeznaniach świadka oraz treści notatki urzędowej, powtarzającej zapisy protokołu badania trzeźwości. Wyjaśnienia, że następnie prowadził rower po ulicy (...) w S. są zgodne z twierdzeniami M. R. oraz treścią sporządzonej przez niego z kontroli drogowej notatki urzędowej.

Relacja oskarżonego, co do rodzaju i ilości wypitego wieczorem 30 kwietnia 2013 roku alkoholu oraz co do odległości i celu jazdy rowerem nie pozostaje w sprzeczności z innymi dowodami, czy też zasadami rozumowania. Stąd i w tym zakresie wyjaśnienia Ł. W. uznano za wiarygodne.

Jako zgodne z prawdą oceniono zeznania M. R.. Świadek zgodnie z pozostałymi dowodami opisał przebieg podejmowanych czynności. Nie miał powodu, by sprzecznie z prawdą przytaczać tok własnych działań – nie był zainteresowany rozstrzygnięciem w niniejszej sprawie, dla oskarżonego jest osobą obcą.

Ustalenia faktyczne w sprawie oparto również na dowodach z dokumentów: notatki urzędowej, protokołu badania trzeźwości, danych o karalności Ł. W. oraz odpisów wyroków w jego wcześniejszych sprawach. Zostały one sporządzone przez uprawnione podmioty, w przewidzianej prawem formie. Ich rzetelność nie była kwestionowana w toku procesu.

Oskarżony przyznał, iż to on był osobą, która w dniu 1 maja 2013 roku, około godziny 0:20, prowadziła rower po ulicy (...) w S.. Potwierdziły to pozostałe dowody zebrane w sprawie. Sprawstwo oskarżonego w tym zakresie nie budziło zatem wątpliwości.

Z ustaleń Sądu wynika, iż Ł. W. w dniu 1 maja 2013 roku kierował rowerem po ulicy (...) w S.. Rower jest pojazdem innym, niż mechaniczny, o którym mowa w art. 178a § 2 k.k. Wspomniana ulica jest drogą publiczną. Mając 0,62 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oskarżony, zgodnie z art. 115 § 16 pkt 2 k.k., znajdował się w stanie nietrzeźwości. Jego zachowanie wypełniało w takiej sytuacji znamiona z art. 178a § 2 k.k.

Oskarżony w czasie tego zdarzenia nie znajdował się w sytuacji lub stanie, które wyłączałyby swobodę jego działania lub podejmowania decyzji. Jego upojenie nie przyjęło formy patologicznej, jego skutki były oczywiste dla sprawcy. Stąd nie miało ono znaczenia dla oceny jego zawinienia, zgodnie z art. 31 § 3 k.k. Wina oskarżonego w odniesieniu do zarzucanego mu czynu była więc niewątpliwa.

Z podanych powodów Sąd uznał oskarżonego za winnego tego, że w dniu 1 maja 2013 roku o godz. 0:20 w S. woj. (...) na ul. (...) kierował na drodze publicznej rowerem, znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,62 mg/l stężenia alkoholu w wydychanym powietrzu, to jest występku z art. 178a § 2 k.k.

Společną szkodliwość czynu oskarżonego uznano za przeciętną. Zwiększa ją natężenie nietrzeźwości sprawcy, ponad dwukrotnie przekraczające dolną granicę, ustanowioną w art. 115 § 16 pkt 2 k.k. oraz błahy powód, dla którego podjął on swoje bezprawne działanie – chciał udać się po papierosy do sklepu, mieszczącego się nieopodal. Zmniejsza ją natomiast fakt, iż swoim zachowaniem spowodował on niewielkie zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego

– poruszał się po ulicy w nocy, na krótkim odcinku drogi. Natężenie ruchu wówczas musiało być niewielkie, a więc i możliwość stworzenia przez oskarżonego niebezpieczeństwa dla innego uczestnika ruchu było nikła

Okolicznością łagodzącą dla oskarżonego, choć o niewielkim znaczeniu, była jego postawa w czasie postępowania. Przyznał się on do popełnienia zarzucanego mu czynu, wyjaśnił okoliczności własnego działania. Nie zamierzał więc przedłużać procesu, dążył do jak najszybszego ukarania za dokonane przestępstwo. Rozumiał zatem jego naganność oraz konieczność poniesienia jego konsekwencji. Taką wymowę postawy sprawcy osłabia fakt, iż zatrzymano go w czasie popełniania występkę, pozostałe dowody niewątpliwie wykazywały jego sprawstwo i winę w tym zakresie. Zachowanie oskarżonego nie doprowadziło więc realnie do uproszczenia procesu, jego wyjaśnienia nie okazały się dowodem rozstrzygającym. Nieuchronność odpowiedzialności musiała być dla niego jasna od początku postępowania.

Istotną okolicznością obciążającą dla oskarżonego był jego wcześniejszy tryb życia. Był on już dwukrotnie karany, w obu przypadkach za czyny związane z prowadzeniem pojazdu wbrew obowiązującym zasadom. Oznacza to, iż jest on sprawcą niepoprawnym, skłonny do powtarzających się naruszeń prawa tego rodzaju. Do przestrzegania zasad porządku prawnego nie wdrożyły go dotąd stosowane środki – w obu dotychczasowych sprawach orzekano wobec niego kary grzywny. Wobec Ł. W. okazały się więc one nieskuteczne, konieczne jest aktualnie wymierzenie mu kary surowszej rodzajowo, aby jej dolegliwością spowodować osiągnięcie celów wychowawczego i prewencyjnego. Odpowiednim do tego środkiem, w ocenie Sądu, będzie kara pozbawienia wolności. Wobec faktu, iż dotąd nie orzekano jej wobec sprawcy, nie ma konieczności wymierzania jej w postaci bezwzględnej – samo zagrożenie jej wykonaniem będzie oddziaływało na oskarżonego wystarczająco mocno.

Za odpowiednią do powołanych wyżej okoliczności uznano karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Przekracza zauważalnie dolny próg ustawowego zagrożenia, osiągając górny pułap kary możliwej do orzeczenia, z uwagi na społeczną szkodliwość czynu. W takiej wysokości będzie ona zagrożeniem wystarczającym dla zmiany postępowania oskarżonego w przyszłości. Z podanych wcześniej powodów, Sąd zdecydował o warunkowym zawieszeniu wykonania wobec Ł. W. orzeczonej kary. Okres próby wyznaczono na 3 lata – biorąc pod uwagę dotychczasową niepoprawność oskarżonego, tylko taki, dłuższy czas pozwoli na zweryfikowanie trafności przyjętej prognozy kryminologicznej.

Aby zapobiec kolejnym, podobnym naruszeniom prawa przez sprawcę w przyszłości, na podstawie art. 72 § 1 pkt 5 k.k. zobowiązano go w okresie próby do powstrzymania się od nadużywania alkoholu.

Sąd zobowiązany był również do orzeczenia wobec oskarżonego zakazu prowadzenia pojazdów na podstawie art. 42 § 2 k.k. Jego zakresem obowiązywania objęto rowery, a więc pojazdy w rodzaju tego, który prowadził sprawca w czasie zajścia. Okres obowiązywania zakazu określono na 2 lata, biorąc pod uwagę z jednej strony nikłe zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego, spowodowane przez oskarżonego, z drugiej jednak fakt jego niepoprawności w naruszaniu zasad ruchu.

Sąd zasądził również od oskarżonego, zgodnie z art. 627 k.p.k., na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania, w tym, na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 VI 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, wymierzył mu 60 złotych opłaty.